

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 297/2023-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou HUTTA & PARTNERS s. r. o., Bezekova 3225/13, Bratislava, IČO 51 284 871, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava V) v konaní vedenom pod sp. zn. B5-12C/253/2013 (pôvodne pod sp. zn. 12C/253/2013) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/253/2013 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. B5-12C/253/2013 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľom **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie **2 500 eur** pre každého z nich, ktoré im **j e p o v i n n ý** zaplatiť Mestský súd Bratislava IV do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovom trovy konania **663,57 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. mája 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom sp. zn. 12C/253/2013 vedenom pôvodne Okresným súdom Bratislava V. Sťažovatelia ďalej navrhujú vysloviť príkaz konať a žiadajú aj priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 eur pre každého z nich.
2. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 297/2023-15 zo 14. júna 2023 bola ústavná sťažnosť sťažovateľov prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.
3. Podľa § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov prešiel s účinnosťou od 1. júna 2023 výkon súdnictva v ostatných veciach z Okresného súdu Bratislava V na Mestský súd Bratislava IV. Vzhľadom na to, že predmetný súdny spor sa týka vydania bezdôvodného obohatenia a patrí medzi tzv. ostatné veci, vecne a miestne príslušným nástupníckym súdom je od 1. júna 2023 Mestský súd Bratislava IV, na ktorom je konanie vedené pod sp. zn. B5-12C/253/2013. V odôvodnení tohto uznesenia je súd, ktorého postup sťažovatelia namietajú, ďalej označovaný ako „okresný súd“.
4. Sťažovatelia v právnom postavení žalobcov podali 17. júla 2013 žalobu proti svojmu synovi a jeho manželke (ďalej len „žalovaní“) o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 9 600 eur s príslušenstvom z titulu užívania nehnuteľnosti – časti prístavby rodinného domu sťažovateľov bez právneho dôvodu za obdobie od 11. decembra 2012 do júna 2013.
5. Uznesením z 20. mája 2014 okresný súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, a to do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 50C/245/2012. Uviedol, že v tomto konaní, ktoré 7. decembra 2012 iniciovali žalovaní, sa rieši otázka neplatnosti výpovede z nájmu predmetnej nehnuteľnosti, čo má význam pre rozhodnutie v prejednávanej veci. S prerušením konania sťažovatelia nesúhlasili, čo vyjadrili na pojednávaní konanom 20. mája 2014.
6. Konanie o neplatnosti výpovede z nájmu bolo právoplatne skončené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2018 tak, že žaloba žalovaných na vyslovenie neplatnosti výpovede z nájmu bola zamietnutá ako nedôvodná a bolo vyhovené vzájomnej žalobe sťažovateľov tak, že žalovaní sú povinní vypratať prístavbu rodinného domu z toho dôvodu, že túto od 11. decembra 2012 až doteraz užívajú bez právneho dôvodu.
7. Okresný súd pokračoval v prerušenom konaní na základe uznesenia z 26. októbra 2018, pričom pripustil zmenu pôvodnej žaloby sťažovateľov, ktorou sa proti žalovaným domáhali zaplataenia čiastky za obdobie od 11. decembra 2012 do 29. januára 2018 vo výške 24 632,25 eur s príslušenstvom. Zároveň okresný súd toho istého dňa rozhodol o povinnosti sťažovateľov zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 901,50 eur.

8. Uznesením z 29. januára 2019 okresný súd čiastočne oslobodil sťažovateľov od platenia doplatku na súdnom poplatku v sume prevyšujúcej 300 eur.

9. Od februára 2019 do októbra 2021 nariadil okresný súd dve pojednávania vo veci, ktoré sa konali 21. januára 2020 a 1. októbra 2020. Okresný súd uznesením z 1. októbra 2020 odročil pojednávanie na 30. marec 2021 s tým, že 25. marca 2021 bude vykonaná obhliadka predmetnej nehnuteľnosti. Obhliadka nehnuteľnosti však bola vykonaná až 26. októbra 2021, teda po jednom roku od posledného pojednávania konaného 1. októbra 2020.

10. Uznesením z 5. novembra 2021 okresný súd uložil sťažovateľom povinnosť uhradiť preddavok na trovy dokazovania vo výške 600 eur v súvislosti s vyhotovením znaleckého posudku pre stanovenie výšky nájmu za užívanie prístavby rodinného domu sťažovateľov v žalovanom období. Proti tomuto uzneseniu podali 5. novembra 2021 sťažovatelia sťažnosť, v ktorej aj s prihliadnutím na čiastočné oslobodenie od platenia súdneho poplatku žiadali, aby im okresný súd znížil uložený preddavok na náklady znaleckého dokazovania o dve tretiny, a to na 200 eur. Okresný súd o sťažnosti rozhodol uznesením z 8. februára 2023, teda po jednom roku a troch mesiacoch, tak, že ju zamietol.

11. Následne uznesením zo 16. marca 2023 vyšší súdny úradník okresného súdu rozhodol o nariadení znaleckého dokazovania, ustanovil znaleckú organizáciu a určil jej otázky, ktoré má zodpovedať. Proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia 11. apríla 2023 sťažnosť, v ktorej namietali svojvoľnosť rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, pretože otázky pre znalca opísal výlučne len z podania žalovaných z 10. novembra 2021 a s meritom veci vôbec nesúvisia. Sťažovatelia sú toho názoru, že uznesením vyššieho súdneho úradníka sa predlžuje súdne konanie, ktoré už trvá takmer 10 rokov. O sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zo 16. marca 2023 nebolo okresným súdom do dňa podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľov

12. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že nečinnosť okresného súdu, resp. jeho povrchná, nedbalá a svojvoľná činnosť má hlavný dopad na dĺžku súdneho konania, ktoré trvá takmer 10 rokov a stále nie je skončené.

13. Podľa sťažovateľov predmetnú vec nie je možné považovať za právne a fakticky zložitú a zároveň zdôrazňujú, že k priet'ahom v konaní nedošlo ani v dôsledku ich správania. Každého pojednávania sa sťažovatelia riadne a včas zúčastnili, včas reagovali na výzvy okresného súdu a pokiaľ podávali opravné prostriedky, tak boli vždy v súlade s Civilným sporovým poriadkom (ďalej len „CSP“).

14. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia sťažovatelia vyčíslujú na 5 000 eur pre každého z nich s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania, čo je skoro 10 rokov, pričom vec ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebola právoplatne rozhodnutá. Sťažovatelia zdôvodňujú výšku finančného zadosťučinenia tým, že sú viac ako sedemdesiatroční dôchodcovia s veľmi nízkym dôchodkom a od súdneho konania očakávali, že o ich uplatnených nárokoch bude v súdnom konaní spravodlivo a v primeranej lehote rozhodnuté.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľov

15. K ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa vyjadril zákonný sudca, ktorý poukázal na prerušenie predmetného konania v rokoch 2014 – 2018 a uviedol, že v rokoch 2020 – 2021 okresný súd vo veci pokračoval plynulo aj s prihliadnutím na protipandemické opatrenia. Poukázal na to, že vec mu bola pridelená v decembri 2022 a nenachádzala sa v takom štádiu konania, aby bolo účelné a hospodárne nariadiť termín pojednávania. Musel rozhodnúť o viacerých procesných návrhoch strán vrátane sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniu okresného súdu týkajúceho sa doplatenia preddavku v súvislosti s vyhotovením znaleckého posudku a vykonať procesné úkony smerujúce k vykonaniu znaleckého dokazovania, rešpektujúc procesné návrhy účastníkov konania, a až po vyhotovení znaleckého posudku bude možné vo veci pokračovať a meritórne rozhodnúť.

16. Sťažovatelia v replike tvrdia, že prerušenie konania ani protipandemické opatrenia neboli takou prekážkou, aby v predmetnej veci vznikli dlhodobé a neodôvodnené prieťahy. K prerušenému konaniu sťažovatelia uviedli, že v tejto veci rozhodol súd prvej inštancie už v júni 2016 v ich prospech a toto konanie nemohlo zásadným spôsobom ovplyvniť dĺžku namietaného konania. Sťažovatelia poukazujú na to, že zákonný sudca sa nevyjadril k neprimeranej dĺžke konania od mája 2018 až do decembra 2022. Sťažovatelia nesúhlasia s tvrdením súdu, že musel rozhodovať o viacerých procesných návrhoch. Okresný súd podľa nich rozhodoval len o ich sťažnosti proti uznesení o doplatení preddavku na náklady spojené so znaleckým dokazovaním, čo trvalo viac ako jeden rok. K tvrdeniu súdu, že sa musel vysporiadať s návrhom na nariadenie znaleckého dokazovania, sťažovatelia pripomenuli, že súd o tomto rozhodol už pri obhliadke nehnuteľnosti v októbri 2021, pričom uznesenie o ustanovení znalca bolo vypracované až po roku a pol, a to v máji 2023. Sťažovatelia sa domnievajú, že s ohľadom na nesústreďený a zmätočný postup súdu nebude znalecké dokazovania ukončené ani do konca roka 2023.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

18. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu. Prihliada sa aj na význam sporu pre sťažovateľov (II. ÚS 32/02).

19. Predmetom napadnutého konania je žaloba o zaplatenie finančnej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia. Z pohľadu kritéria právnej a faktickej zložitosti ide o vec, ktorá tvorí bežnú agendu všeobecných súdov a nie je ju potrebné kvalifikovať ako právne či skutkovo zložitú. V rámci skutkovej stránky veci má nepochybne určitý vplyv na dĺžku konania potreba znaleckého dokazovania vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia.

20. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil, že by svojím správaním prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Realizáciu ich procesných práv v podobe podania návrhu na zmenu žaloby, návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku, sťažnosti proti uzneseniu o zaplatení preddavku na trovy dokazovania alebo sťažnosti proti uzneseniu o ustanovení znalca v časti týkajúcej sa zadania úlohy pre znalca nemožno pričítať na ťarchu sťažovateľov. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania tieto okolnosti nemali kľúčový dopad na dĺžku konania.

21. Čo sa týka významu veci pre sťažovateľov, možno konštatovať, že predmet sporu je pre nich dôležitý a s vzhľadom na pokročilý vek sťažovateľov je bezpochyby v ich záujme, aby všeobecný súd rozhodol v merite veci čo najskôr.

22. Vo vzťahu k postupu okresného súdu ústavný súd uvádza, že od podania žaloby v júli 2013 konal okresný súd plynule, do rozhodnutia o prerušení konania, t. j. do mája 2014, vykonal jedno pojednávanie. Následne bolo napadnuté konanie prerušené až do jeho právoplatného skončenia rozsudkom krajského súdu z 30. mája 2018.

23. Podľa právneho názoru ústavného súdu pri rozhodovaní o porušení základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v prípadoch konaní pred všeobecným súdom, ktoré sú prerušené, treba rozlišovať, či došlo k prerušeniu konania pred všeobecným súdom z obligatórnych dôvodov [§ 109 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v súčasnosti podľa § 162 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) alebo z fakultatívnych dôvodov (§ 109 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v súčasnosti podľa § 164 CSP). Ak bolo konanie pred všeobecným súdom prerušené z obligatórnych dôvodov (§ 162 CSP), kým tieto dôvody trvajú, nemôže dochádzať k zbytočným prietahom. Naproti tomu v prípade konaní prerušených z fakultatívnych dôvodov (§ 164 CSP) musí ústavný súd skúmať, či nečinnosť všeobecného súdu je dôvodná, teda či nebolo jeho povinnosťou pokračovať v konaní (m. m. I. ÚS 142/04).

24. CSP počíta s takým „prietahom“ v konaní spočívajúcim v možnom prerušení konania s cieľom vyriešenia otázky, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie príslušného súdu. Takýto „prietah“, resp. odôvodnenú realizáciu takého fakultatívneho úkonu súdu podľa § 164 CSP, nemožno potom považovať za zbytočný, ale za zákonom predpokladaný a v prípade riadneho odôvodnenia jeho realizácie neporušujúci základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 199/2019, II. ÚS 238/2020).

25. V prejednávanej veci okresný súd prerušil napadnuté konanie z fakultatívnych dôvodov podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, pretože dospel k záveru, že rozhodnutie vo veci sp. zn. 50C/245/2012 o neplatnosti výpovede z nájmu môže mať význam pre rozhodnutie v napadnutom konaní. Vzhľadom na to, že si sťažovatelia uplatnili nárok vyplývajúci

z bezdôvodného obohatenia od doby, keď mali žalovaní užívať nehnuteľnosť bez právneho dôvodu, bolo žiaduce, aby okresný súd prerušil napadnuté konanie do právoplatného skončenia súvisiaceho konania vo veci sp. zn. 50C/245/2012. V okolnostiach danej veci je nepochybné, že zodpovedanie otázky neplatnosti výpovede z nájmu v súvisiacom konaní predpokladá vyriešenie predbežnej otázky, či vôbec došlo k riadnemu uzavretiu nájomnej zmluvy medzi sťažovateľmi a žalovanými, čo je zásadné aj pre posúdenie veci sťažovateľov. Možno dodať, že sťažovatelia síce s prerušením napadnutého konania vyslovili nesúhlas na pojednávaní konanom 20. mája 2014, ale vo vzťahu k samotnému rozhodnutiu o prerušení konania nevyužili opravný prostriedok v podobe odvolania a navyše v konaní vedenom pod sp. zn. 50C/245/2012 podali vzájomnú žalobu o vypratanie nehnuteľnosti. Argumentácia sťažovateľov namietajúcich dĺžku celého napadnutého konania preto vo vzťahu k dobe zodpovedajúcej prerušeniu napadnutého konania, ktoré navyše dopadlo v ich prospech, nemôže obstáť.

26. Okresný súd sa rozhodol prerušiť napadnuté konanie, čo je zákonom dovolené v záujme dosiahnutia čo najspravodlivejšieho meritórneho rozhodnutia, a z odôvodnenia uznesenia o prerušení konania nemožno vyčítať arbitrárny prístup okresného súdu. Tieto závery okresného súdu ústavný súd pokladá za dôveryhodné a zrozumiteľné, pričom konštatuje, že prerušenie napadnutého konania nemožno považovať za zbytočné prietľahy.

27. Ústavný súd sa s prihliadnutím na už uvedené zameril na prieskum plynulosti napadnutého konania od 30. mája 2018, teda od právoplatného skončenia veci vedenej pod sp. zn. 50C/245/2012. Podľa ústavného súdu je obdobie jedného roka od 25. januára 2019, keď okresný súd rozhodol o čiastočnom oslobodení sťažovateľov od súdneho poplatku až do pojednávania vo veci konaného 21. januára 2020, poznačené nečinnosťou okresného súdu. Ako príliš zdĺhavé ústavný súd hodnotí aj vykonanie obhliadky nehnuteľnosti z 26. októbra 2021, teda po uplynutí jedného roka od druhého pojednávania konaného 1. októbra 2020. Problematickým z hľadiska existencie zbytočných prietľahov v napadnutom konaní je ďalej obdobie od 9. decembra 2021, keď sťažovatelia podali sťažnosť proti uzneseniu o povinnosti uhradiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania, o ktorej okresný súd rozhodol až 8. februára 2023, teda po roku a dvoch mesiacoch. Vybavenie tejto sťažnosti nepochybné nemožno hodnotiť ako právne či skutkovo zložité. Ako nesústredenú a neefektívnu činnosť okresného súdu hodnotí ústavný súd aj rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o ustanovení novej znalkyne zo 16. marca 2023, ktoré bolo aj na základe sťažnosti podanej zo strany sťažovateľov vyhodnotené sudcom okresného súdu ako nesprávne vo vzťahu k osobe znalca, ako aj vo vzťahu k určeniu znaleckej úlohy, čím sa napadnuté konanie opäť zbytočne predĺžilo.

28. Sumarizujúc činnosť okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd konštatuje, že z hľadiska dĺžky konania je ústavné neakceptovateľné, že od konca mája 2018 do dňa podania ústavnej sťažnosti, teda päť rokov po skončení prerušenia napadnutého konania, sa okresný súd zaoberal výlučne procesnými úkonmi súvisiacimi s nariadením znaleckého dokazovania. Ústavný súd uznáva, že stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia je výsostne odborná otázka, ktorá má byť v konaní zodpovedaná znalcom, avšak úkony a konanie zo strany všeobecného súdu majú byť aj v tomto smere rýchle, hospodárne a konanie by bez objektívnych dôvodov nemalo byť poznačené nečinnosťou alebo nesústredenou činnosťou súdu. V prípade sťažovateľov je nutné konštatovať, že aj s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania neexistuje žiaden ospravedlňiteľný dôvod, pre ktorý

by napadnuté konanie malo trvať neprimerane dlho, a to najmä z pohľadu sťažovateľov ako účastníkov konania.

29. S ohľadom na už uvedené ústavný súd ústavný súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahovo zhodného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

30. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov, prikázal podľa čl. 127 ods. 2 ústavy mestskému súdu, na ktorý prešiel od 1. júna 2023 výkon súdnictva v predmetnej veci z okresného súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľov právoplatne skončená.

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

31. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

32. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

33. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho uvedenú neodôvodnenú nečinnosť a neefektívnu a nesústredenú činnosť, berúc do úvahy predmet konania a jeho význam pre sťažovateľov, ako aj ich správanie, považoval priznanie 2 500 eur pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie. V prevyšujúcej časti návrhu sťažovateľov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovel.

VI.

Trovy konania

34. Ústavný súd priznal sťažovateľom [§ 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 663,57 eur.

35. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 16 ods. 3). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je vo výške 208,67 eur a náhrada výdavkov je vo výške 12,52 eur. Sťažovateľom vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu, vyjadrenie k stanovisku mestského súdu).

36. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu